

Блаженнопочившия руски императоръ **Александръ Николаевичъ II**, който е наследилъ престола презъ м. Февруарий 1855 год.; когато Русия водеше така нарѣчената „римска война“ съ Турция, къмъ която бѣхъ присъединени: Англия, Франция, Австрия и Сардиния, императора съумѣ да прекрати тѣзи война, а като е избѣгвалъ всяки пътъ по възможности войната, и въ този послѣдния случай, той употреби всички средства за избѣгването ѝ, нѣ не сполучи, защото, между държавнитѣ мъже на християнска Европа, не намѣри истински доброжелатели на угнѣтенитѣ християнски народи — оставени на турския произволъ.

И. П. Вел. Александръ Николаевичъ.

По настояванетоъ на Русия, министритѣ на великитѣ сили, издадохъ презъ м. Май 1876 г. окръжно подъ названиее „Берлинскій меморандумъ“, въ който се казваше, че, ако Портата не изпълни задължението си, за умиротворение работитѣ на Истокъ, силитѣ ще дѣйствуватъ по свое усмотрѣние. Англия, обаче, освенъ че не подписа този меморандумъ, нѣ по исканието на посланика си въ Цариградъ Съръ Хенри Елиота, испрати и флота въ Дарданелитѣ.

Английското правителство наедно съ туркофилската си партия, сега повече отъ други пѣтъ развиваше своята дѣятелностъ въ защита на Турция. Открититѣ турски звѣрства и обнародвани въ английския в. „Дейли-Нюзъ“, които развълноваха цѣлъ английски народъ, особно за продаванието момчета и момичена, правителството веднага почна да опровергава; самъ Ъйконсвилдъ казалъ, че тѣзи слухове били съвършено невѣрни и не било възможно турцитѣ да продаватъ християнски дѣца; още, правителството застави и консулитѣ си въ Турция да испрататъ лъжливи рапорти по звѣрствата. Между народа и правителството силна борба се заведе. Дѣйствието на правителството се осаждали и въ парламента отъ Глядстона, Фостера, Маркизь Хардингтона, Лордъ Грамвила и други високостоящи личности.